

ИЗБОРНОМ ВЕЋУ ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА У БЕОГРАДУ

На основу Одлуке Изборног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду бр. 484/1 од 27. 2. 2013. године, а у складу са чланом 65 Закона о високом образовању Републике Србије и чланом 116 Статута Филолошког факултета Универзитета у Београду, изабрана је Комисија за припрему извештаја о кандидатима који су се јавили на конкурс за избор ванредног професора за ужу научну област Палеославистика, предмет Упоредна граматика словенских језика (објављен у листу „Послови” бр. 509 од 20. 3. 2013. године).

После упознавања и разматрања приложене документације, част нам је да Изборном већу поднесемо следећи

ИЗВЕШТАЈ

На конкурс за избор ванредног професора за ужу научну област Палеославистика, предмет Упоредна граматика словенских језика, пријавио се само један кандидат – др Вања Станишић, ванредни професор за ужу научну област Палеославистика, предмет Упоредна граматика словенских језика на Катедри за српски језик и јужнословенске језике Филолошког факултета Универзитета у Београду.

I. Биографија кандидата

Вања Станишић рођен је 3. 5. 1961. године у Београду. После завршене основне и средње школе, дипломирао је 1986. године на Филолошком факултету у Београду на Катедри за јужнословенске језике – Група за српскохрватски језик с балканологијом. Од 1987. до 1992. године радио је у Балканолошком институту САНУ као истраживач сарадник на пројекту “Књижевне и језичке везе балканских народа”. Ту је 1990. године одбранио магистарски рад под насловом “Досадашња проучавања српско-албанских језичких односа”, пред комисијом коју су сачињавали: акад. Павле Ивић (ментор), проф. др Момчило Д. Савић и проф. др Љатиф Муљаку. Рад је објављен као посебно издање Балканолошког института 1995. године. Од 1992. године запослен је на Филолошком Факултету у Београду, а од 2002.

године је у звању доцента на предметима Упоредна граматика словенских језика и Упоредна граматика индоевропских језика. У априлу 2002. године одбранио је докторску дисертацију под називом “Фонолошка основа балканских језика и њихова графичка форма” пред комисијом коју су сачињавали: проф. др Радојица Јовићевић (ментор), проф. др Момчило Д. Савић, проф. др Живојин Станојчић и проф. др Миодраг Стојановић. Од 2003. године др Вања Станишић је ангажован и на Катедри за албанологију Филолошког факултета као предавач на предмету Историја албанског језика с дијалектологијом. Од 2006/2007. школске године држи и предавања из предмета Развој писма (ОПИ на групама 04, 25, 26, 27, 28, ИП на групама 01, 02).

4. јуна 2008. године изабран је у звање ванредног професора за научну област Палеославистика, предмет Упоредна граматика словенских језика на Катедри за српски језик с јужнословенским језицима Филолошког факултета у Београду.

У току студија добио је 1984. године Октобарску награду Београда за рад који је следеће године објављен у часопису Балканика. Похађао је међународне курсеве бугарског језика (Софија 1982), албанског језика (Приштина 1985. и 1987) и цинцарског (арумунског) језика у Фрајбургу 1988. године. На једном од семинара за албански језик учествовао је у раду научне сесије с рефератом ”О неким паралелама у употреби конјуктива и аориста у српскохрватском и албанском језику” (*Për disa paralele në përdorimin e konjuktivit dhe aoristit në gjuhën shqipe dhe serbokroate*), који је делимично укључен у текст објављен 1987. године у часопису Балканика. Школску 1994/1995. годину провео је на студијском боравку у Риму, где је учествовао на међународном скупу о албанском језику при Универзитету у Салерну с рефератом “Неке чињенице о српско-албанским етно-културним везама (*Alcuni fatti sulle relazioni etno-culturali serbo-albanesi*)”. Две школске године (1998 – 2000) провео је у Кини као лектор српског језика на Катедри за српски и хрватски језик Пекиншког универзитета за стране језике. Од 2011. године лектор је за Српски језик на Катедри за српски и хрватски језик Ханкук универзитета у Сеулу (*Hankuk University of Foreign Studies*), а непосредно пре одласка био је руководиоца Катедре за албанологију Филолошког факултета у Београду.

Учествовао је, такође, на више међународних славистичких скупова у земљи и иностранству с рефератима који су наведени у библиографији.

Био је ментор и члан комисије за одбрану магистарских и докторских радова.

Има коректан однос према својим наставним обавезама и није било притужби од стране студената на његов педагошки, стручни и методски рад. Напротив, могло би се рећи да је омиљен међу колегама и студентима.

II. Подаци о објављеним радовима

У пријави на конкурс др Вања Станишић је приложио следећи списак оригиналних научних радова:

1. “Лингвистичка географија и нека питања прасловенске дијалекатске поделе”, Пети лингвистички скуп *Бошковићеви дани*, Зборник радова (Подгорица 10. и 11. октобра 2002), Научни скупови ЦАНУ, књ. 61; Одјељење умјетности, књ. 22, Подгорица 2003, 319-327.

2. “Неки основни појмови науке о писму”, НССВД 32/3, Терминолошка стандардизација лингвистичког описа савременог српског језика (1), *Међународни славистички центар*, 11-15. 9. 2002, Београд 2003, 255-261.

3. “О табуизацији назива миша на централном Балкану”, *Balkanica XXXII-XXXIII/2001-2002*, Belgrade 2003, 155-174.

4. “Српско-албански језички додири и два типа фонолошких система у балканским језицима”, *Balkanica XXXIV/2003*, Belgrade 2004, 105-117.

5. “О неким терминима словенске палеографије”, НССВД 33/3, Терминолошка стандардизација лингвистичког описа савременог српског језика (2), *Међународни славистички центар*, 10-14. 9. 2003, Београд 2004, 265-274.

6. “Старословенска двоазбучност и српска и хрватска редакција старословенског језика”, *Српски језик IX, 1-2*, Београд 2004, 383-396.

7. “Диахронический обзор становления двух типов фонологических систем в славянских языках”, *Сравнительно-историческое исследование языков: современное состояние и перспективы*. Сборник статей (сост. В. А. Кочергина), Издательство Московского университета, 2004, 418-433.

8. “О старини два типа фонолошких система у словенским језицима”, *Србистички прилози*. Зборник у част професора Славка Вукомановића, Филолошки факултет, Београд 2005, 249-256.

9. “Граматозофија – прилог словенској палеографској терминологији”, НССВД 34/3, Терминолошка стандардизација лингвистичког описа савременог српског језика (3), *Међународни славистички центар*, 15-18. 9. 2004, Београд 2005, 341-346.

10. “Поводом фонеме /ü/ у српским говорима на Косову и Метохији”, *Косовско-метохијски зборник* 3, Српска академија наука и уметности. Међуодељенски одбор за проучавање Косова и Метохије (уредници М. Пантић и С. Карамата), Београд 2005, 21-32.

11. “Фонема /ü/ у синхронији и дијакронији словенско-алтајских језичких веза”, *Исследования по славянским языкам*, 11. Корейская асоциација славистов, Филологически факултет, Университет Ђнсей, Сеул 2006, 61-71.

12. “О палаталној корелацији сугласника у словенским и балканским језицима”, *Probleme de filologie slavă* (Вопросы филологии / проблеми словенске филологије), XIV, Universitatea de vest din Timișoara, Facultatea de litere, istorie și teologie. Catedra de limbi și literaturi slave, Timișoara 2006, 175-188.

13. “О неким питањима унутрашње реконструкције прасловенског гласовног развоја”, *Јужнословенски филолог* LXII, 2006, 139-154.

14. Увод у индоевропску филологију, «Чигоја штампа», Београд 2006.

15. “О положају албанског језика међу индоевропским језицима у светлости палеобалканских реликата”, *Зборник Матице српске за филологију и лингвистику*, XLIX/1, Нови Сад 2006, 11-23.

16. “Проблематика класификације и дефинисања појединих типова писма у словенској палеографији”, *Научни састанак слависта у Вукове дане*, МСЦ 35/3 (7-10. 9. 2005), Београд 2007, 229-233.

17. “О неким подударностима у рефлексима индоевропских слоговних сонаната у албанском и балтословенском”, *Словенска етимологија данас*. Зборник симпозијума одржаног од 5. до 7. септембра 2006. године (ур. А. Лома), Институт за српски језик САНУ, Београд 2007, 393-402.

18. “О еманципацији мекоће у словенским и балканским језицима”, *Probleme de filologie slavă*, XV, Universitatea de vest din Timișoara, Facultatea de litere, istorie și teologie. Catedra de limbi și literaturi slave, Timișoara 2007, 319-329.
19. “О неким културноисторијским слојевима словенске писмености”, *Зборник Матице српске за славистику*, 73, Нови Сад 2008, 403-414.
20. “Парадигматика и синтагматика старословенске двоазбучности”, *Научни састанак слависта у Вукове дане*, МСЦ 36/3 (13-16. 9. 2006), Београд 2008, 231-239.
21. “Писмо као «визуелни говор» и проблем његовог дефинисања”, *Научни састанак слависта у Вукове дане*, МСЦ 38/3 (4-7. 9. 2008), Београд 2009, 81-90.
22. “Из досадашњих проучавања српско-албанских језичких односа – топономастика и лексика”, *Контрастивна проучавања српског језика: правци и резултати*, САНУ, Одељење језика и књижевности, књ. 1 (уредници И. Клајн, П. Пипер), Београд 2010, 301-315. [ISBN 978-86-7025-512-8]
23. “Типолошки оквири српске диграфије”, *Научни састанак слависта у Вукове дане*, МСЦ 39/3 (9-12. 9. 2009), Београд 2010, 85-91. [ISBN 978-86-86419-96-5; 811.163.41'35]
24. “Српско-албански фонолошки односи између утицаја и ареалног јединства”, *Теорија дијахронијске лингвистике и проучавање словенских језика*, САНУ, Одељење језика и књижевности, књ. 4 (уредници Ј. Грковић-Мејџор, М. Радовановић), Београд 2010, 159-176. [ISBN 978-86-7025-508-1]
25. “Slavic digraphia in the context of the Old Slavic literacy”, *Serbische und kroatische Schriftlinguistik. Geschichte, Perspektiven und aktuelle Probleme* (Hrsg. B. Brehmer & B. Golubović), Verlag Dr. Kovač, Hamburg 2010, 189-200.
26. “Егејска писменост и њени догрчки корени”, *Филолог*, II/2010, Универзитет у Бањој Луци, Филолошки факултет, 182-190.
27. “О једном питању унутрашње реконструкције прасловенског гласовног развоја – веза полугласника и палаталности”, *Reconstructing Identity: Mapping the Cultural and Civic Tradition in Central and Eastern Europe and Balkans*, East European and Balkans Institute, Hankuk

University of Foreign Studies, Seoul, 30th September – 1st October 2011, pp. 101-113 [[http: // maincc.hufs.ac.kr /~eebalkan/](http://maincc.hufs.ac.kr/~eebalkan/)]

28. «Писменост Маја – кључ за разумевање мајанске цивилизације», *Филолог*, IV/2011, Универзитет у Бањој Луци, Филолошки факултет, 163-170.

29. “Script as a ‘Visible speech’ and the development of scripts between a myth and reality”, *East European Studies*, 29 / 2012; East European and Balkan Institute, Center for International Area Studies, Hankuk University of Foreign Studies, Seoul, 33-48.

30. “О дигафији у српској и корејској писмености”, *Научни састанак слависта у Вукове дане*, МСЦ 41/1 (15-17. 9. 2011), Београд 2012, 73-79.

31. «О северним индоевропским везама албанског језика», *Praslovanska dialektizacija v luči etimoloških raziskav*. Ob stoti obletnici rojstva akademika Franceta Bezlaja, Zbornik referatov z mednarodnega znanstvenega simpozija v Ljubljani, 16.-18. septembra 2010 (uredili Metka Furlan in Alenka Šivic-Dular), Ljubljana 2012, 199-211. (ISBN 978-961-254-386-0).

32. «О некоторых вопросах внутренней реконструкции фонологического развития праславянского языка», *Slawistyka* 12/2012 (*Słowiańszczyzna wczoraj i dziś*), Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego, 66-76. (ISSN 1733-5817).

III Преглед и мишљење о досадашњем научном и стручном раду

Од приложених радова, првих петнаест је приказано раније, приликом претходног избора за ванредног професора. Овога пута анализираћемо радове који су објављени 2007. године и касније, радове који нису досад анализирани јер су објевљени после последњег избора.

Проблематика класификације и дефинисања појединих типова писма у словенској палеографији (број 16 у Библиографији):

Тема овога рада јесу неке особености словенске писмености из којих проистичу и разлике у дефинисању појединих типова словенског писма у односу на грчко-латинску писменост. Боље разумевање ових

специфичних разлика које су од самог почетка постојале између словенске и грчко-латинске писмености разјашњава зашто ћирилица никада није направила адекватну типолошку разлику каква постоји између мајускуле и минускуле и помаже да се разуме битна структурна особеност ћирилице која, за разлику од латинског и грчког писма, у суштини не разликује велика и мала слова.

О неким подударностима у рефлексима индоевропских слоговних сонаната у албанском и балтословенском (бр. 17 у Библиографији):

Тему овога рада представљају нека отворена питања у рефлексима индоевропских слоговних сонаната, чије расветљавање може допринети бољем разумевању међусобних веза појединих индоевропских језика у оквиру индоевропске дијалекатске поделе. То пре свега важи за високе вокале [i, u] у рефлексима слоговних ликвида, који се срећу претежно у средишњим индоевропским језицима. Упркос несистематичном распореду рефлекса оба тембра у појединим језицима, описани материјал показује да су језици с овим рефлексима (у првом реду с вокалом предњег реда [i/r̥i, u/l̥i]) прошли кроз сличну вокалну фазу каква је потврђена у санскриут.

О еманципацији мекоће у словенским и балканским језицима (бр. 18 у Библиографији):

Једну од битних геолингвистичких особености словенских језика, која сведочи о њиховом евроазијском положају, представљао је слоговни синхармонизам прасловенског језика, који је оставио траг у палаталној корелацији сугласника и палаталном реду у савременим словенским језицима. У тексту се разматрају ареалне одлике тих двеју фонолошких појава, које прелазе оквири словенских језика, као и питања њиховог настанка и развоја у словенским језицима.

О неким културноисторијским слојевима словенске писмености (бр. 19 у Библиографији):

Рад представља покушај реконструкције неких културноисторијских слојева словенске писмености и њиховог осветљења, како на плану израза, тј. културноисторијског контекста у којем је одређено писмо настало, тако и на плану садржаја – фонолошке основе језика за који је намењено.

Парадигматика и синтагматика старословенске двоазбучности (бр. 20 у Библиографији):

Рад представља покушај реконструкције неких структурних чинилаца старословенске двоазбучности, који могу да помогну бољем разумевању развојних токова писмености код Словена.

Писмо као „визуелни говор” и проблем његовог дефинисања (бр. 21 у Библиографији):

У средишту пажње овога рада је проблем дефиниције писма, који је у непосредној вези с питањем намене и функције писма као комуникативног система типолошки подударног језику. Писмо данас представља «визуелни говор» и у идеалној форми огледало језика. У овом раду се, међутим, истиче да писмо по своме пореклу и намени није било средство транскрипције језика, него визуелно средство колективног памћења – ризница информација одређене културе.

Из досадашњих проучавања српско-албанских језичких односа – топономастика и лексика (бр. 22 у Библиографији):

У оквиру досадашњих проучавања српско-албанских језичких односа најподробније су биле описане топономастика и лексика. Топономастика је доста поуздан показатељ првобитног размештаја српско-албанске етничке границе и њеног померања током векова. Читав етнолингвистички материјал показује да су, за разлику од данашњих прилика на тлу Косова и Метохије, током средњег века Стара Црна Гора и северозападна Албанија биле гранично подручје и место српско-албанске симбиозе. Међусобни лексички утицаји такође потврђују постојање ове старе симбиозе.

Типолошки оквири српске диграфије (бр. 23 у Библиографији):

Употреба различитих писама за један исти језик добила је у стручној литератури назив диграфија. У средишту досадашњих описа ове појаве налази се управо овај тип напоредне употребе различитих писама у конкурентној или функционално разграниченој примени. Циљ овога рада био је опис различитих врста диграфије, како би се боље сагледале прилике у српској писмености и разјаснио типолошки статус њене диграфије.

Српско-албански фонолошки односи између утицаја и ареалног јединства (бр. 24 у Библиографији):

Предмет овога рада јесу фонолошке везе између српских и албанских граничних говора с циљем реконструкције њиховог ареалног јединства и њиховог првобитног етничког распореда. У области акцента уочен је вишеслојан албански утицај на суседне српске говоре.

С друге стране, постојање квантитетске опозиције у северноалбанском, као и сличних прозодијских појава, попут компензационих дуљења и уклањања акцента с крајњих отворених слогова, сведоче о томе да он припада фонолошком ареалу који представља прелаз према српском језику. Практично и све остале српско-албанске фонолошке подударности подржавају такав закључак. Један број тих подударности, притом, повезује северне гегијске говоре пре свега с источном Црном Гором, док је већина српских говора у јужној Метохији и околини Призрена ближа стању у македонском језику. Све ово говори да на простору на којем се додирују српски и албански говори пролази управо граница између два фонолошка ареала који разграничавају балканске језике на источни део с тежиштем на консонантизму и западни део с тежиштем на вокализму.

Slavic digraphia in the context of the Old Slavic literacy (бр. 25 у Библиографији):

Рад представља делимично прерађену верзију реферата прочитаног на Међународној конференцији у Москви у организацији руског Института културологије “Кирилица: от возникновения до наших дней” (6-8 XII 2007). Представља покушај утврђивања оних одлика старословенске двоазбучности које су задржале свој значај током даљег развоја писмености код Словена.

Егејска писменост и њени догрчки корени (бр. 26 у Библиографији):

Рад представља осврт на нека основна питања структуре и порекла егејске писмености, од које је за сада науци позната само њена млађа грчка фаза из средине 2. миленијума пре н.е. (критско-микенско линеарно писмо Б, као и кипарско слоговно писмо).

О једном питању унутрашње реконструкције прасловенског гласовног развоја – веза полугласника и палаталности (бр. 27 у Библиографији):

Тема овога рада јесу пре свега нека питања хронологије прасловенског језика покренута расправом о појединим отвореним питањима старословенских азбука, са закључком да различита судбина полугласника (редуцираности) у словенским језицима одражава различите процесе растеређивања преоптерећеног вокализма у позном прасловенском.

Писменост Маја – кључ за разумевање мајанске цивилизације (бр. 28 у Библиографији):

Као што је добро познато, писменост се рађа као инструмент државе и представља једну од најважнијих ознака да је неки народ ступио из праисторије у историју. Како је то својевремено истакао Џеј Гелб, међузависност цивилизације и писма је потпуна: „Писмо постоји само у условима цивилизације, а цивилизација не може да постоји без писма”. Управо је у случају писмености Маја ово питање било од пресудног значаја за разумевање карактера мајанског друштва. Конкретно, од утврђивања типолошког статуса њихове писмености зависио је одговор на питање да ли је уништењем аутохтоних мезоамеричких култура у доба шпанских освајања у 16. веку у суштини била уништена једна оригинална цивилизација.

Script as a 'Visible speech' and the development of scripts between a myth and reality (бр. 29 у Библиографији):

Услед тесне везе између писма и језика, и у науци о писму уведен је читав низ операционалних појмова и поступака лингвистичке анализе. Методолошко приближавање науке о писму и науке о језику омогућило је да управо лингвистичка анализа разоткрије двострану природу писма – унутрашњу структуру коју условљавају језичке појаве, и спољашњу форму – условљену културном историјом. Иако је културни контекст начелно равноправан с језичком основом, као што су подједнако важне и «спољашња» и «унутрашња страна» писма, ова два чиниоца ипак нису потпуно равноправна, пошто у науци о писму влада схватање о подређеном статусу писма у односу на језик, подстакнуто изворно комуникативном улогом језика. У вези с тим, у раду су постављена следећа питања: 1) питање односа између језика и писма; 2) питање еволуције писмених система; 3) порекло фонографије; 4) како је писмо постало «визуелни говор»; 5) шта је то писмо и коме је оно потребно.

О диграфији у српској и корејској писмености (бр. 30 у Библиографији):

Текст представља даљу разраду питања типолошких одлика диграфије. Конкурентна синхрона диграфија, или диграфија у правом смислу речи, каква постоји у српској писмености данас има најпознатију паралелу у корејској писмености. То се у првом реду односи на заједничку конкуренцију културних обележја изражену кроз опозицију *национално : интернационално* (ћирилица : латиница, хангул

– ханца). Па ипак, конкретне прилике су сасвим супротне. Док се у српској писмености национално писмо постепено повлачи пред интернационалним, у корејској писмености се одиграо управо супротан процес. Ближе упознавање с условима и тенденцијама графичке смене у обе писмености требало би да помогне бољем разумевању дијграфске проблематике.

О северним индоевропским везама албанског језика (бр. 31 у Библиографији):

Тема овога рада јесу дијалекатске везе албанског језика са северним индоевропским језицима. Нови материјал из ове области је релативизовао тврдњу о уникатном карактеру албанског језика у индоевропским оквирима и фактички осветлио његову празаједницу, од које се праалбански одвојио вероватно у II миленијуму пре н.е.

О некоторых вопросах внутренней реконструкции фонологического развития прасловянского языка (бр. 32 у Библиографији):

Два основна прасловенска гласовна процеса, који се традиционално именују као унутарслоговна хармонија (палатализације и јотовање) и повишена звучност («закон отвореног слога») објашњени су у оквиру структуралистичког приступа дијахроне фонологије као преношење фонолошких функција с фонема на слог, тј. као својеврсни «слоговни синхармонизам». Три најважније и међусобно повезане појаве у томе развоју, монофтонгизација дифтонга, префонологизација квантитета вокала и појава читавог низа меких сугласника, пресудно су измениле фонолошко тежиште прасловенског фонолошког система. Међусобни однос самогласничког и сугласничког подсистема сагледани су у овом раду на примеру неких појава у развоју прасловенског фонолошког система, које су имале важну улогу у његовом издвајању из индоевропског прајезика и преображају до његове последње фазе која је забележена у старословенској азбуци.

Ова кратка анализа приложених радова показује, пре свега, да су сви радови из уже области за коју др Вања Станишић конкурише. У њима су обрађене многе теме од којих посебно истичемо: међујезичке српско-албанске везе; словенска писма; топономастика; дијграфија у српској писмености; историја писма; однос језика и писма; прасловенски гласовни систем. У њима је аутор показао оптималну

научну обавештеност у области палеославистике и компаративистике, сигуран аналитички поступак, поуздано закључивање, другим речима – одличне научно-стручне компетенције за оно чиме се бави у наставној пракси и научној теорији. Додајмо и то да др Вања Станишић у овим и другим радовима показује да има изграђен препознатљив, свој, научни стил.

Многи од анализираних радова су чиатани на еминентним домаћим и међународним научним скуповима где су били запажени и лепо оцењени. Објављени су неки у зборницима са тих састанака, а неки у познатим домаћим и страним часописима из области славистике, компаративистике и опште лингвистике.

IV Наставни и стручни рад

Др Вања Стаишић, поред приказане научне и стручне активности, веома успешно се ангажује и у наставном процесу као и у другим активностима везаним за факултет, универзитет и шире.

На Филолошком факултета Универзитета у Београду врло успешно држи наставу из предмета Упоредна граматика словенских језика на Катедри за српски језик и јужнословенске језике. Од 2003/2004. године ангажован је и на Катедри за албанонологију Филолошког факултета као предавач на предмету Историја албанског језика с дијалектологијом. Пре одласка у Сеул био је и управник те Катедре. Од 2006/2007. године увео је на Филолошком факултету и нови предмет Развој писма и врло успешно и запажено држао предавања. Према студентима је коректан, предусретљив и увек спреман да им пружи тражену информацију и да им помогне у свакој прилици. Ангажован је и у ваннаставним активностима, а тренутно успешно представља наш факултет, универзитет па, у извесном смислу, и Републику Србију у далеком Сеулу. Наиме, од 2011. године ради на Катедри за српски и хрватски језик Ханкук универзитета у Сеулу, где успешно држи наставу из српског језика, књижевности и српске културе. Пре тога је две школске године, 1998/1999. и 1999/2000, провео у Кини као лектор српског језика на Катедри за српски и хрватски језик Пекиншког универзитета за стране језике.

V. Мишљење о испуњености других услова за избор

Увидом у приложену документацију, као и комплетни наставно-научни рад и научне и стручне објављене радове кандидата, Комисија закључује да су у потпуности испуњени сви услови (законски, статутарни и суштински) за поновни избор др Вање Станишића у звање ванредног професора за предмет Упоредна граматика словенских језика на Филолошком факултету Универзитета у Београду. И не само то, Комисија се нада да ће ускоро бити у прилици да др Вању Станишића препоручи и за избор у више звање, у звање редовног професора.

VI. Закључак и предлог комисије

На основу свега што је речено, Комисија закључује да кандидат у потпуности испуњава све прописане услове и једногласно и свесрдно предлаже Изборном вању Филолошког факултета Универзитета у Београду да др Вању Станишића изабере у звање ванредног професора за ужу научну област Палеославистика, предмет Упоредна граматика словенских језика.

КОМИСИЈА

Др Милан Стакић, редовни професор

Др Бранкица Чигоја, редовни професор

Др Радоје Симић, редовни професор